

Inger Støjbergs båltale

Taler

Inger Støjberg
Partistifter

Dato

23. juni 2022

Sted

Dalbyover, Randers

Ja, mange tak for det.

Og ja, det blev lidt et større arrangement, tror jeg, end der lige var lagt op til, men sådan er det.

Det er Sankt Hans, det er midsommer, og det er jo lige sådan en aften, hvor vi lige om lidt, når bålet bliver tændt, kan stå og tænke lidt over livet, fortabe sig lidt måske ligefrem og se, hvad det er, der udfylder ens hverdag.

Min båltale, den skal være en hilsen til Jonathan Livingstone Havmåge, som forfatteren, Richard Bach, engang beskrev i bogen Jonathan Livingstone Havmåge.

Det er et væsen, som jeg tror, der lever inde i os alle sammen et eller andet sted.

Jonathan Livingstone Havmåge, han er helt speciel.

Godt nok så er han umiddelbart, når man lige ser på ham, så er han en måge ligesom alle andre, men han har en livsbekræftende tro på, at livet er så meget mere end bare den endeløse jagt på affaldsfisk fra fiskerbådene.

Han har en stolthed, han har sine egne meninger, og han er også parat til at sætte rigtig meget ind på at forandre tingenes tilstand.

Han vil være den bedste til at flyve, og han vil lære de allerypperste teknikker ude i flyvningen, fordi for Jonathan, der er flyvningen ikke bare et nødvendigt onde.

For ham, der er det en passion, det er en kunst, og det er selve meningen med

livet.

Ja han sætter faktisk så meget ind på det, så han kommer til at lægge sig ud med flokken, og han bliver udstødt.

De fleste måger, de gør nemlig ikke ret meget ulejlighed af det her, andet end lige at lære sig de allermest simple ting i flyvningens principper: hvordan man kommer fra kysten og ud til føden og tilbage igen.

For de fleste måger, der kommer det ikke an på at flyve, men det kommer an på at æde.

Men for Jonathan, der er det lige omvendt.

Han vil hellere sulte, end han vil undlade at flyve.

Han lærer sig selv at flyve med 343 kilometer i timen, og han lærer også sig selv at flyve bare med 1 kilometer i timen, han lærer sig at loope, det indvendige spin og den langsomme rulning.

Kort sagt, hans lidenskab for flyvning er så enorm, så han intet ænser omkring sig.

Men selvom man tror på sin sag og udviser stolthed og også vilje til at gå rigtig langt for at ændre verden hen imod det, man selv tror på, er det rigtige, så er det ikke altid nemt at være en ener, må Jonathan Livingstone Havmåge sande.

Han bliver nemlig udstødt af flokken, og det gør han på grund af sit syn på livet.

Da det sker, så kommer han jo helt naturligt nok i tvivl om, om det faktisk er det rigtige, han kæmper for.

Om han har set forkert.

Han kommer derfor også helt naturligt til at kæmpe en indre kamp for at blive en helt normal havmåge.

Slå sig ned i flokken og forsvinde der blandt alle de andre havmåger.

Men Jonathan, han er ikke ligesom alle de andre måger, og det står også klart for ham til sidst, at det bliver han aldrig nogensinde.

Først fra da af, der tager han sit liv under egne vinger og accepterer, at han nu engang er den, han er.

I erkendelse af, at han er noget helt specielt, så bliver han overbevist om, at han må egentlig hellere lære fra sig, og han må også tilgive for at prøve at få flere med sig.

Alt det gør, at han vælger at se sin gamle flok.

Han vil se den gamle flok i øjnene, som udstødte ham, han vender simpelthen hjem.

Han begynder straks på den mest provokerende måde at undervise de andre måger i flyvningens kunst.

Fordi der er faktisk andre måger i hans gamle flok, som også som ham selv, vil mere med livet end blot at overleve dagligdagens trummerum.

Jonathan Livingstone Havmåge, han er for mig en kæmpe inspirator, fordi det handler om at tro på det, man gør.

Også i perioder hvor opbakningen måske ikke er slet så stor, og hvor det stormer.

At sætte sig selv i spil for at forandre og udvise en vilje til at blive et frit menneske.

Det kræver kampe, især de indre, men i det øjeblik man beslutter sig for at tro på sit mål og især på sig selv og stå ved, hvem man er og holde fokus, så kan man nå mål, som man ikke troede, der var muligt.

For mig, der er Jonathan Livingstone Havmåge noget af det mest livsbekræftende, man overhoved kan forestille sig.

Kun falske profeter lover, at livet er let.

Heller ikke for en Jonathan, der var en vindertype.

Ingen siger, at vi alle sammen skal være verdens bedste flyvere.

Men det at beslutte sig for, at man står ved sig selv, sine holdninger og sine mål, sine idealer, det gør det hele så meget mere værd og nemmere.

Alle mennesker og måger, de møder sten på deres vej.

Nogle af dem, de er klippestore, og man føler nærmest ikke, at man kan overvinde dem, men man kommer over dem, lige sådan som man overvinder de lidt mindre, irriterende sten, som lægger sig på vejen.

For viljen til kampen, den overvinder altså det meste.

Jonathan Livingstone Havmåge, han er også beskrivelsen af, hvor vigtigt et fællesskab er.

Det forpligtende fællesskab.

Der, hvor man ved, at der er nogen, der forventer noget af en, og hvor man også kan mærke, at man regner med, at der er andre til at gribe en, når det gælder.

Et fællesskab, der bygger på ærlighed, og hvor man ved, at der netop er nogen, der griber en, når det går galt.

Det er værd at huske på, når vi hver især løber i vores daglige forhindringsløb, fordi selv frie fugle flyver i flok.

Vi lever i en tid, hvor vi skal tage stilling til ufattelig mængder af information, og hvor tingene går enormt stærkt.

Personligt så ønsker jeg ikke andet end at leve i den tid, jeg lever i.

Jeg føler mig dagligt privilegeret ved at leve i vores tid.

Men det siges faktisk, at en helt almindelig dansker får flere informationer på en uge, end en 1800-tals bonde fik på et helt liv.

Den privilegerede tid, som vi lever i, den stiller med andre ord altså også nogle særlige krav til os.

Alle de muligheder, der ligger lige for fødderne af os her i et af verdens mest oplyste, rigeste og frieste lande, det betyder også, at vi skal træffe uendeligt mange beslutninger hver eneste dag i det herlige virvar, som vi lever i.

Nogle gange, så kan man jo næsten tabe sig selv lidt i alt det her og glemme sine mål.

Glemme hvad det var, man egentlig drømte om.

Hvad var det egentlig, man ville?

Jonathan Livingstone Havmåge, han trådte i karakter, han valgte sin vej, og den var heller ikke nem, men han gjorde det.

Han stod ved sig selv i det inferno af pres for at tilpasse sig flokken, og han vandt.

Han vandt først og fremmest sin selvrespekt, men han vandt også friheden til at leve lige nøjagtigt det mågeliv, som han brændte efter.

Så lad i aften og alle andre Sankt Hans aftener fremover være en hyldest til det frie liv.

Det liv som man selv skaber, om det så er et liv som olympisk mester og verdensstjerne, eller om det er et lidt mere stille liv, det synes jeg ærlig talt kan være lige godt.

Bare det er et liv i frihed, hvor man har selvrespekten i hold, og hvor man har taget stilling til, hvor man vil hen.

Og kæmpe imod, hvis man pludselig opdager, at strømmen er ved at føre en et

helt forkert sted hen, og at man giver sig selv det, at man kæmper for at opnå sine mål.

Så lad os finde den indre Jonathan Livingstone Havmåge frem, som med garanti lever derinde i os alle sammen, og lad os folde vingerne ud.

Tak for ordet.

Kilde

Transskriberet fra talers Facebookprofil

Kildetype

Transkription

Tags

Båltale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/inger-stoejbergs-baaltale-2022>